

tale fuldstændig frimodigt, nemlig Talen om, at de sociale Værdier, som ligger i Arbejdsløshedskasserne, misbruges af den arbejdsu villige Enkeltmand. Der er vel ikke Tvivl om, at saadanne Misbrug finder Sted, men der er heller ingen Tvivl om, at ingen har større Interesse i at hemme disse Misbrug end Arbejdsløshedskasserne selv, og ifald der skulde være Arbejdsløshedskassebestyrelser, som ikke har Øjet aabent for det, maa de holdes til at have deres Kritik vaagen paa dette Punkt. Men samtidig maa det siges, og siges ganske aabenlyst, at dette er Draaber, ganske faa Draaber i et Ocean, og at ingen har større Ret til og ingen heller større Pligt til aabenhjertigt at pege paa Misbrugene og erindre om deres ringe Betydning for Sagen som Helhed end de, som har været med til Arbejdsløshedskasseinstitutionens Fæstnelse, fordi de er Tilhængere af dens sociale Tanke. De har denne Ret og Pligt i endnu højere Grad end de, der oprindeligt har ladet sig trække med og maaske endnu i dette Øjeblik kun med nogen Betænkelighed ser paa Tankens Udvikling.

Ud fra et saadant Udgangspunkt maa det være altovervejende at undersøge, om Hjælpen til de arbejdsløse, saaledes som den nu er foreslaaet, bidrager til at fremme den arbejdsu villiges Arbejdsønske og at hemme den arbejdsu villiges Tendens til under Hensyn til Arbejdsløshedsunderstøttelsen at holde sig fra Arbejdet. Det Spørgsmaal, som altsaa er det vigtigste, og ud fra dette almindelige sociale Syn endogsaa det ene vigtige, er det, som § 4 handler om, og om hvilket et Mindretal i Arbejdsløhedsnævnet, delvis støttet af Arbejdsløshedskasseinspektøren, har taget Forbehold. Dette Forbehold gaar jo ud paa, at Støtten ikke maa være en saadan, at de arbejdsløse gennem, at den bringer dem for nær op til, hvad de vilde kunne tjene som Løn ved at arbejde, afholder sig fra at søge Arbejde eller at modtage tilbudt Arbejde, indenfor de Grænser, som den permanente Arbejdsløshedslov tilsigter. Og der maa jeg sige, at ligesom den højtærede Indenrigsminister for en Time siden, da vi første Gang hørte om Lovforslaget, ved Fremsættelsen meget bestemt og gentagende betonedes Lovforslagets sociale Udgangspunkt, saaledes har han ikke blot, som det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) udtrykte det, haft en heldig Haand med sit Forslag til Slutningen af § 4, men han har grebet lige ned i det sociale Udgangspunkt, som er hele Arbejds-

løshedskasseinstitutionens, ved at foreslaa, at naar Forøgelse af det offentlige Tilskud er nødvendig under Hensyn til Dyr-tiden og andre Forhold for i alle Tilfælde at bringe de arbejdsløses Livsvilkaar saaledes op, at Sult og Kulde saa vidt muligt holdes ude fra deres Hjem, skal dette ikke betyde, at den Forsikringstanke, der ligger i Arbejdsløshedskasseinstitutionen, maa forflygtiges. Derfor skal det være selve det vedtægtsmæssige Bidrag, selve Arbejdsløshedskassebidraget, som kan nedsættes, for ikke at stille den ikke-arbejdendes Understøttelse og den arbejdendes Løn paa samme Niveau, medens det paa den anden Side skal være klart, at det offentlige, hvad enten det er Stat eller Kommune, ikke skal se sit Formaal i at gøre sine Tilskud mindre eller saa smaa som muligt i den Anledning. Derved har den højtærede Indenrigsminister ikke blot under Øjeblikkets Tvang alligevel holdt Forsikringstanken, Arbejdsløshedskassernes grundlæggende Tanke, fast, men ogsaa skabt Muligheden for den naturlige Overgang tilbage til det normale Liv, naar det normale, arbejdende, pulserende Liv atter kan genoptages. Arbejdsløshedskasseforsikringen har til den Tid ikke lidt Skaar, men det Statstilskud, der ikke længere er nødvendigt til at holde de arbejdsløse økonomiske Evne oppe paa det for et Menneske værdige og for en Familieforsørger nødvendige, formindskes, og til sidst svinder det ind til de Grænser, som selve Arbejdsløshedskasselovgivningen normalt har sat. Samtidig vokser paa ny Vedtægternes Forsikringsbeløb frem ganske organisk, og uden at Forsikrings-synspunktet har lidt nogen Skade i Mellemtiden. Jeg tillægger dette en saa alt overvejende Betydning, at jeg, efter at de ærede foregaaende Talere har gennemgaaet adskillige Enkeltheder, vil indskrænke mig til dette ene i min Anbefaling af at føre dette Lovforslag uskadt og hurtigt videre gennem dette Ting.

Fraenkel: Baade om dette og det forrige Lovforslag gælder det, at man her har et af de sjældne Tilfælde, hvor det maa siges at være berettiget at forelægge Tinget Lovforslag med Krav om en ekstraordinært hurtig Gennemførelse. Desværre indskrænker man sig ikke altid til at fremkomme med dette Krav, hvor det er virkelig begrundet, men i dette Tilfælde er det det altsaa. Ligesom ved det forrige Lovforslag vil vi, i Erkendelse af de ganske ekstraordinære Forhold, som fore-